

OPINION

LEDARE

Låt inte SD tänja på klimatmålen.

Står Sveriges nya regering bakom Sveriges klimatmål? Den säger att den gör det, men mycket tyder på att det är Sverigedemokraterna som med sin njugga hållning till allt som andas grön politik styr i kulisserna.

De tre regeringspartierna M, KD och L har alla varit med om att lagfästa klimatmålen, som alltså är bindande och helt enkelt ska nås.

Men regeringen konstaterar själv i sin budget att målet att minska transportsektorns utsläpp med 70 procent till 2030 jämfört med 2010 kommer att missas. Det är en direkt följd av att regeringen har bestämt att det ska bli billigare att bränna fossilt bränsle i Sverige, genom att det kanske enskilt viktigaste styrmedlet för att sänka transportsektorns utsläpp, reduktionsplikten, skruvas ner till EU:s lägsta tillåtna nivå om ett drygt år.

Det innebär att reduktionsplikten inte längre ses som ett sätt att sänka utsläpp och nå klimatmål. Istället används den till att sänka kostnader för hushåll.

Inte bara klimat- och miljöminister Romina Pourmokhtari (L) hävdar att målen ligger fast, trots att fakta säger att politiken går åt fel håll. Det gör också finansminister Elisabeth Svantesson (M).

"Gör vi inte det så gör vi inte det" sade hon till SvD (12/11) om vad som händer om 2030-målet inte nås, "men ambitionen styr mot det målet".

Men ambitionen styr ju bevisligen inte mot det målet.

Svantesson har i princip rätt i att årtalet är underordnat själva måluppfyllelsen. Men delmålet 2030 är nu en gång spikat, av goda skäl. Nämligen att klimatarbetet ska hålla farten uppe, inte skjutas på framtiden och inte hängas upp på framtida eventualiteter.

För bara några månader sedan var SD ensamt om inställningen att Sveriges utsläpp inte spelar någon roll och att det är onödigt självplågeri att sänka svenska utsläpp.

Men det handlar inte om mängden utsläpp, utan om beteendet att släppa ut. Att släppa ut bidrar till proble-

met, medan varje minskning bidrar till lösningen. Ingen enskild utsläppare är så stor att den ensam skulle kunna häva klimatkrisen. Inte USA, inte Kina, inte Indien.

Både SD och regeringen vill verka för minskade utsläpp i andra länder. Men det är en sak att visa vägen och hjälpa andra, och en helt annan att förneka sin roll för problemet och peka finger åt andra. Det går på tvärs mot hur internationella klimatförhandlingar faktiskt går till.

Efter hand som ljus kastats över regeringens klimatpolitik, har det stått klarare att SD:s retoriska figur tjänar syftet att försvara regeringens vägval. Argumentet att svenska utsläpp ändå är pyttesmå spelar ner hela problemet och befäster den bekväma illusionen att vi i Sverige kan fortsätta släppa ut som vanligt.

Och medan SD-argumentet används av allt fler ut- anför SD, gör SD precis vad partiet brukar – flyttar sig till en ännu radikalare position.

"Vi kommer inte att sluta tänja gränserna för då tycker jag vi tappar vår själ", sade förre partisekretären Richard Jomshof (SD), numera ordförande i riksdagens justitieutskott, till Aftonbladet i helgen.

Kort dessförinnan stod partiets nyförvärv Elsa Widding i riksdagens talarstol och påstod att det saknas bevis för en klimatkras.

Och när SVT frågade partiledaren Jimmie Åkesson om han håller med FN:s generalsekretäre om att klimatkrisen är akut, tänjde han gränsen lite till: "Jag har inte sett något vetenskapligt stöd för att det är så här och nu", svarade han.

Hur länge det dröjer innan företrädare för regeringspartierna börjar låta likadant, om någonsin, återstår att se.

LEDARSKRIBENT

JESPER SAHLIN
jesper.sahlin@sydsvenskan.se

AKTUELLA FRÅGOR

Debattredaktör: Eva Rothstein aktueella@sydsvenskan.se 040-28 10 13
Twitter @aktuella Fler debattartiklar på sydsvenskan.se/opinion

De modiga kvinnor och män som nu protesterar i Iran förtjänar allt internationellt stöd de kan få, bortom tomma, till intet förpliktiggande, uttalanden från politiska ledare, skriver artikelförfattarna.

BILD TAGEN AV PRIVATPERSON OCH DISTRIBUTERAD AV AP

"Bryt diplomatiska relationer med regimen i Iran."

■ **Att den fria världen avbryter sina diplomatiska relationer med Irans totalitära regim är avgörande för att begränsa islamiska regimens terror och flyktingsspionage, skriver Arvin Khoshnood och Ardavan Khoshnood, Irankännare.**

Sedan den 16 september pågår landsomfattande protester i Iran. Kvinnor och män står sida vid sida på gatorna och skanderar "Vi vill inte ha den islamiska republiken". Dessa modiga kvinnor och män förtjänar allt internationellt stöd de kan få, bortom tomma, till intet förpliktiggande, uttalanden från politiska ledare.

Omvärlden har inte under de senaste fyra decennierna bevittnat en sådan enighet och ett sådant mod bland Irans befolkning.

Demonstranterna är livrädda, med livet som insats kämpar de för demokrati och frihet. Sedan protesternas början har minst 300 iranier mördats av regimen. Bland de döda finns många barn.

Miljontals människor har också utanför Iran demonstrerat till stöd för iraniernas frihetskamp och krävt att fria länder omedelbart bryter alla diplomatiska relationer med regimen och inför hårda handelssanktioner mot präststyret. Det är krav som kommer inifrån Iran, från dem som på landets gator och torg skriker sig hessa om att islamiska regimen inte representerar dem.

Att den fria världen avbryter sina diplomatiska relationer med Irans totalitära regim är avgörande för att be-

gränsa dess terror och flyktingsspionage. Det skulle också bidra till oppositionens arbete i exil med att organisera protesterna och ytterligare stödja det iranska folket.

Många av Irans underrättelseagenter i Sverige och omvärlden är aktiva under diplomatisk täckmantel, skriver Säkerhetspolisen i sin årsbok från 2021. Nyligen dömdes den iranske diplomaten Assadollah Assadi till 20 års fängelse i Belgien för att tillsammans med andra agenter ha planerat en attack på en oppositionell manifestation i Paris.

Mer omfattande handelssanktioner kommer också att kraftigt försvaga regimen och dess ekonomi.

Irans ekonomi styrs till 80 procent av regimen. Resterande 20 procent, som finns i den privata sektorn, kontrolleras av dess underrättelsetjänster och byråkrati. Det gör att all handel förstärker dess ekonomi, något som också kan stärka dess militära och politiska makt.

En starkare ekonomi hjälper regimen att göra större satsningar på sina säkerhetsstyrkor för att ännu mer brutalt slå ner på oppositionen. Handelssanktioner bidrar till att ledningen får mindre resurser att fördela inom den elit som styr landet. Det medför i sin tur ökad splittring inom eliten och försvagar därmed präststyret.

Handelssanktioner påverkar inte det iranska folket på ett negativt sätt. De mest betydelsefulla internationella sanktionerna infördes 2011 och togs bort 2015. USA återinförde sanktioner 2018. Att Iran har haft ekonomisk tillväxt mellan 1990 och 2011

samtidigt som fattigdomen har växt, visar att det inte är sanktionerna som orsakar fattigdomen, utan att fördelningen av resurser gynnar dem som är lojala med det politiska systemet.

Utöver att isolera Irans ledning politiskt och ekonomiskt måste alla fria länder omedelbart utvisa iranska medborgare som stöttar den brutala regimen. Bland anhängarna i västvärlden finns barn till en elit som njuter av ett lyxliv samtidigt som demonstranter i Iran misshandlas eller skjuts till döds av säkerhetsstyrkorna. Dessutom måste västvärldens myndigheter beslagta elitens investeringar och lyxprylar och lämna tillbaka dem till det iranska folket när dagens regim har fallit.

Arvin Khoshnood
Ardavan Khoshnood

SKRIBENTERNA

■ **Arvin Khoshnood** är Irankännare och statsvetare och forskar om politik i Iran.

■ **Ardavan Khoshnood** är Irankännare, docent i akutsjukvård vid Lunds universitet och statsvetare. Forskar om Irans utrikes- och säkerhetspolitik.